

Foto: archiv Davida Kopeckého

D.Kop

„Nejsem vidět a nelituju toho“

O co méně je vidět, o to víc je jeho práce slyšet. 481 151 566 – taková cifra svítí na jeho webu a značí celkový počet streamů skladeb, pod kterými je podepsán. Ve skutečnosti jich prý může být až dvojnásobek. Jako producent a manažer kryje David Kopecký alias D.Kop záda prvoligovým rapovým umělcům jako Calin, STEIN27 nebo Viktor Sheen. Taky míchá a zvučí. A žije spokojeným životem.

TEXT: PETR ADÁMEK

Při zadání vašeho jména do Googlu na mě na prvním místě vyskočil teprve třiatdvacetiletý profesionální kouzelník. Vám je sice o něco víc, ale bezmála půl miliardy dosažených streamů taky svědčí o ovládnutí určitých kouzel, nemyslíte?

Mluvíte asi o počítadle na mém webu. To vzniklo kolem roku 2016. Tehdy jsem přemýšlel, jak co nejefektivněji oslovit umělce ke spolupráci. Dal jsem tedy do kupy všechny skladby, na kterých jsem dělal, a vytvořil jsem dynamický skript, který jednou denně aktualizoval u všech z nich počet zhlédnutí. Na tomto principu to funguje dál, ale jsou tam zahrnuty jen nahrávky do roku 2020, novější už ne. Odhaduju, že v realu bych i s nimi byl na miliardy. Tehdy jsem potřeboval nové zakázky, chtěl jsem zaujmout lidi a počítadlo streamů mi přišlo jako nejrychlejší a nejjednodušší věc, jak toho dosáhnout. Prostě portfolio v řeči čísel. Dneska už ale čísla tolik neřeším. Jsem v pozici, kdy za mě mluví práce.

Tu slyšela velká spousta lidí, o mnoho méně lidí zná i váš obličej. Na rozdíl od rapových hvězd, pro které pracujete. Je vám tato pozice příjemná?

Beru svoji roli, jak je, a nijak nelituju, že nejsem vidět. Vrtám se do detailu ve zvuku, což by kluci nezvládli. Když se spojíme, tak se ideálně doplňujeme. Jejich role je jít ty písně prezentovat lidem. To zase nejde mně. Kdysi jsem to zkoušel, a prostě jsem přišel na to, že to není nic pro mě. Nemám rád

davy. Nevadí mi před někým mluvit, třeba na přednáškách nebo při moderování. Kdysi jsem dělal Calinovi Dje, ale nesešlo mi to. Calin umí nahnat lidi, umí se jim věnovat, já to neuměl. Musel jsem čelit lidem, a neuměl jsem v sobě zpracovat energii, kterou lidi dávají. Je mi příjemně v pozici, ve které se nacházím. Žiju normální život a nemusím řešit, že někam nemůžu jít, protože se se mnou chtějí všichni fotit. Navíc jsem za všechnu práci velmi dobře a náležitě odměněn, takže s tím nemám problém.

Dobrá poznámka. Jste jako producent drahý?

Co jsem zjišťoval, tak ani ne. Pracuju převážně s našimi kluky, takže práce mám dost a do dalších zakázek se nepouštím. Občas dělám externě mix, master nebo produkci. Teď jsem zrovna produkoval jednu skladbu pro Mirai. V porovnání s lidmi z ryze popové branže jsem levný. V rapu jsem dosáhl určitého stropu.

Z čeho vašemu labelu plynou největší zisky?

V rámci Mike Roft je to zhruba třetina z merche, třetina z digitální distribuce a třetina z koncertů. S ostatními kluky se odměňujeme férově na základě určitých procent nebo podílů.

Když zmiňujete digitální distribuci, jak vnímáte výnosnost služeb jako Spotify, proti kterým se mnoho umělců bouří? Dokáže vás Spotify uživit?

V porovnání s lidmi z popové branže jsem levný. V rapu jsem dosáhl určitého stropu.

Velmi komfortně. Většinou není problém se samotným Spotify, ale s nastavením dealu v rámci labelu a počtu článků v celém řetězci. Když někdo podepíše nevýhodnou smlouvu u někoho z majors, tak se k němu dostane minimum. V Americe jsou pravidla často nastavená tak, že label shrábne 80 % a až zbylých 20 % se dělí mezi další články.

Ceny OSA 2023, foto: Petr Klapper

Peníze zkrátka nemizí, jde jen o jejich distribuci. My máme vlastní nezávislý label, takže do ekonomiky vidíme docela dobře a zisky si rozdělujeme férově.

Pojďme k samotné produkci, která vás z velké části živí. Jakým přístupem dosáhnout toho, aby každý z umělců ve vaší stáji zněl svébytně a rozpoznatelně?

Je to o tom, že naši umělci se na svém zvuku často sami podílejí. Nefunguje to tak, že dostanou napsaný song a jdou ho nazpívat do studia. Píší si svoje texty, tvoří si vlastní image, podílí se na klipech, vymýšlí věci okolo. Jasně, zvuk tvořím já, ale oni to zhusta připomínají. Mají představu, jak by chtěli znít. Zrovna Calin do zvuku vrtá hodně, to samé Viktor Sheen. Děláme spolu dlouho, za ty roky se dobře známe, takže vím, co kdo má rád, co nemá rád, co ho baví a co ho nebaví. Když mu něco pošlu, dopředu už trochu tuším, z čeho bude nadšený a na co mi napíše, že to zní hrozně. Původní myšlenka tedy často vychází z nich, a pokud ji dokážou dobře vykomunikovat, jsem já ten, kdo ví, co musí udělat, aby to znělo, jak oni chtějí. Taky je potřeba říct, že s někým spolupracuju už na songwritingu, což v rapu znamená vlastně beatmaking, jednoduše hudební podklad. V jiných případech už dělám jen finální mix, tedy zvuk nahrávky.

Vezměme to od Adama. Co z vašeho pohledu stojí za obrovským zájmem o rap a hip hop v posledních mnoha letech? Proč vlastně mají mladí lidé zájem o tuto hudbu?

Do té muziky je vloženo hrozně moc individuality a reálných osobních pocitů. Dřív hudba fungovala mnohem povrchněji. Když si v popu umělci nepsali texty sami, tak ani nemohly být osobní. A taky málokdo dělal negativně pojaté věci. Kdyby Max Martin napsal v roce 2003 pro Britney Spears track, kde by zpívala, že občas přemýšlí, že se zabije a že život nemá smysl, tak by ho label nikdy nevzal a rozhodně by z něj nevznikl hit. Když se později někomu podařilo tento typ message do skladby dostat, dělo se to spíš podprahově. Třeba jako Pharrell Williams s písničkou *Happy*. Napsal ironický track o tom, jak je absurdní nutit se být šťastný. Přitom většina lidí, kteří neřeší texty, se u toho skutečně cítí dobře, protože hudebně je to veselá skladba. A to je na hudbě hezké. Umělec písničku nějak zamýšlí, nějak ji interpretuje, ale jakmile vyjde, ztrácí nad ní v tu chvíli kontrolu. Nemůže nikomu říkat, co si o ní má myslet. Pak se stává, že song, který je podle umělce na albu nejhorší, má ve výsledku největší úspěch.

Koho z lidí ve svém oboru obdivujete?

Většinou lidi, kteří dokážou mít obrovský output. Třeba zmíněný Max Martin. Seznam skladeb, pod kterými je podepsaný, je naprosto šílený, skoro nekončící, napříč jednotlivými umělci i žánry. Opravdu těžko věřit, co všechno udělal. Ceníím i Bruna Marse, který než začal zpívat a dělat vlastní věci, byl někde zavřený a jen psal pro ostatní. Tihle lidi mě fascinují. Zajímalo by mě, jakým způsobem pracují, protože je to inspirativní. Kdokoliv má output takhle dobrých věcí, musí vědět něco, co já nevím, a bylo by fajn se to naučit. Pak je tu třeba Rick Rubin, který je hodně oceňovaný. Jeho přístup je zajímavý, ale osobně z něj až tak na větvi nejsem.

Jak ve vašem prostředí vnímáte machismus? Silácká gesta, prachy, děvky, fet... Jak moc je to hra a jak moc póza?

Dobrá otázka... Víím, jak to myslíte, ale nedokážu na to jednoznačně odpovédět. Podobné texty k žánru patří.

A částečně opravdu reflektují život. Někdy jsou více hanlivé, někdy míň. Chápu, že někdy můžou být vnímané jako karikatura, ale to nemám právo hodnotit. Já texty nepíšu, není to můj život, já žiju poklidný život v Brně. Že si rád poslechnu text, jak by to někdo někde rád vystřílel, ještě neznamená, že bych to já sám chtěl udělat. Jen to prostě zní k danému beatu dobře.

Vy sám na první pohled působíte velmi nenápadně, tiše, rozhodně ne jako člověk z poměrně excentrické subkultury. Jak s ostatními v realu fungujete a jak se snášíte?

Podle mě nemá naše interakce daleko k sociálnímu fungování jiných skupin. I všude jinde to funguje tak, že se někde jde, někdo se opije, někdo ne, někdo zase pozdě jiné látky a ostatní ne. I když na to nevypadám, taky jsem si zažil svoje. U rapu existuje předpoklad, že se dennodenně kalí a fetuje. Možná takoví jsou, to pak cením, že jejich texty opravdu reprezentují realitu. Ale to budou výjimky. Že se někdo jednou začas sestřelí, neznamená, že se to děje každý den. Napsat dobrý text o brutálním zchlastání se dá i na základě jedné zkušenosti. Není potřeba kalit rok v kuse.

Kolik hudby zvenčí, tedy mimo vaši stáj, posloucháte?

Bohužel moc ne. Mám vlastně docela omezený příjem hudby. Pořád na něčem dělám ve studiu, tak pak dávám uším odpočinek. Uši fungují prakticky jako sval, takže když celý den míchám ve studiu a pak dojdou domů, tak si pustím jen nějaké podkresy, aby se mi uklidnila hlava i myšlenky.

Festival Colours of Ostrava v roce 2025 přiveze Calina. Jak se vaše kultura dívá na prorůstání rapu do mainstreamu?

Tohle téma je pryč ze stolu, nikdo to neřeší. Někteří lidi to stále dokážou použít jako hejt, ale to je spíš jejich problém. Vždycky tu bude někdo, kdo o vás bude tvrdit, že jste idiot. Za mě je hraní na velkých mainstreamových akcích úplně v pohodě.

Ceny OSA 2024, foto: Petr Klapper

A jak je to s komerčními rádii? Proč v nich neslyšíme víc domácího rapu?

S Evropou 2 jsme kdysi měli lehký beef, kdy Calin někde prohlásil, že nás stejně nezahrajou, i když zrovna z nějakého důvodu měli. A oni nás z trucu fakt nezahráli. Je to o tom, že rádia jsou zvyklá mít monopol, a jak jsme se s nimi nikdy nebratříčkovali, tak nás prostě nechtějí hrát. Jde asi o hrdost. Ale pár stanic nás hraje, třeba Fajn rádio nebo Spin. Další věc je, že naše publikum rádio stejně neposlouchá.

V tomto čísle je rozhovor s Annou Vavřkovou, která vystudovala hudební školu v zahraničí. Nenapadla vás někdy podobná cesta?

Kdysi jsem přemýšlel o Berklee College v Londýně. Ale za ty peníze... A v našem žánru by vzdělání asi ani nefungovalo. Člověk na to musí přijít sám, jít na to zespoda, prostě „lopaťácky“. V jiných žánrech může být vzdělání užitečné, ale že by někdo vylezl ze školy a začal dělat rap jako král, to si nemyslím.

S komerčními rádii jsme se nikdy nebratříčkovali, tak nás prostě nechtějí hrát.

Čemu vděčíte za svůj úspěch?

Lidem okolo sebe. Měli jsme štěstí, že jsme se potkali. Tehdy v 16, 17 jsme si řekli, že ať už si projdeme čímkoliv, máme sami sebe, chceme spolu dělat a s tou pílí a chtíčem to dokážeme.

To zní až zvláště skromně na člověka s půlmiliardou, spíš tedy miliardou views.

Jo, někdy lidi kolem říkají, že je to falešná skromnost. Nám všem je mezi 25 a 30 a každý den děláme jen to, co nás baví. Dostáváme za to peníze, za které se dá komfortně žít. Co víc od života chtít? ☒